

Arrest

nr. 223 020 van 21 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 bus 1
8200 SINT-ANDRIES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2018 om de afgifte van een bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERSCHRAEGEN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de verzoekende partij een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd. Deze beslissing wordt de verzoekende partij op 4 februari 2013 ter kennis gebracht.

1.2. De verzoekende partij en haar Belgische partner leggen op 14 september 2017 een verklaring van wettelijke samenwoning af. Deze wettelijke samenwoning wordt op 30 januari 2018 geregistreerd in de registers.

1.3. Op 28 januari 2018 dient de verzoekende partij, in functie van haar Belgische partner, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beslist op 26 juni 2018 om de afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen. Dit is de bestreden beslissing, die de verzoekende partij op 27 juni 2018 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 28.01.2018 heeft u, terwijl u zich op het Belgisch grondgebied bevond, een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie ingediend op grond van een geregistreerd partnerschap met mevrouw [D., S.] [...], die de Belgische nationaliteit bezit.

U beroept zich aldus op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden gesteld in voornoemde artikelen maar dient u tevens recht te hebben op toegang tot het Belgisch grondgebied. (Arrest Raad van State nr. ° 235.596 van 9 augustus 2016).

Echter, u bent tijdelijk de toegang tot het Belgisch grondgebied verboden gezien jegens u op 21.01.2013 een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar werd uitgevaardigd die u op 04.02.2013 werd betekend dat nog steeds geldig is. Immers uit uw administratief dossier blijkt niet dat u conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van drie jaar verlaten heeft. Er dient benadrukt te worden dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht met de betekening ervan zelfs indien het tijdvak ervan pas ingaat vanaf de datum waarop u effectief het Belgisch grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten. (Arrest Raad van State, n° 240394 van 11 januari 2018).

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient in casu geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk zou zijn.

In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Voor de vaststelling van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding is het immers niet voldoende dat er een gezinsband bestaat tussen u en uw partner en volstaan samenwoning, financiële en affectieve banden evenmin. U brengt middels foto's waarop u en uw partner worden afgebeeld al dan niet in aanwezigheid van uw partners kinderen die ze heeft uit haar vorige huwelijken en/of derden, met sms berichten tussen u en uw partner en met documenten betreffende de bestaansmiddelen waarover u en uw partner beschikken geen concrete elementen aan dat u op geen enkele wijze kan worden gescheiden van uw Belgische partner met wie u sinds 14.09.2017 wettelijk samenwoont. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende uw gezondheid noch betreffende de gezondheid van die van uw partner en haar kinderen. U toont verder ook op geen enkele wijze aan dat u of uw partner niet zelfstandig kunnen functioneren. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van uw recht op gezins- en familiaal leven. De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen u en uw Belgische partner en haar kinderen en heeft niet tot gevolg dat het u definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar en de kinderen in België te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat u voor beperkte tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen u in staat stellen om in nauw contact te blijven met uw partner en haar kinderen en het gezins- en privéleven met hen op die manier verder te onderhouden. Bovendien kunnen zij België vrijelijk in- en uitreizen zodat het contact ook middels bezoeken aan u verdergezet kan worden. Het staat uw gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar jullie legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt.

Tevens dient benadrukt te worden dat uw gezinsleven is ontstaan op een moment dat u reeds onder inreisverbod stond en u zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat u onregelmatig in het Rijk verbleef. Bij het aangaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht was er géén mogelijkheid tot toegang of verblijf tot het Belgische grondgebied was/is. U en uw partner konden er gelet op uw illegale verblijfssituatie niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw Belgische partner ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Gelet op deze vaststelling en de vaststelling dat het u betekende inreisverbod op 04.02.2013 nog steeds geldig is, rechtvaardigt de intrekking van de bijlage 19ter en van het attest van immatriculatie waarvan de afgifte als onbestaande dient te worden beschouwd.

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat u op 04.02.2013 werd betekend en aan het inreisverbod dat u diezelfde dag werd betekend alsook aan het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten dat u op 14.11.2017 werd betekend."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Omdat verzoeker op 4 februari 2013 een inreisverbod van drie jaar zou zijn ter kennis gesteld (waaromtrent verzoeker meteen alle voorbehoud maakt gezien dergelijke beslissing hem niet onmiddellijk gekend is), meent verwerende partij dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 40ter Vreemdelingenwet "als onbestaande moet worden beschouwd".

Er bestaat hier evenwel geen enkele wettelijke basis voor. Nergens vermeldt artikel 40ter Vw. noch de Europese Richtlijn inzake gezinshereniging als ontvankelijkheidsvoorwaarde dat de verzoeker niet het voorwerp mag uitmaken van een (desgevallend oud) inreisverbod.

Verweerder is bovendien niet consequent in haar argumentatie.

Verweerder vat diens motivatie aan met de verduidelijking dat verzoeker op 4 februari 2013 een inreisverbod van drie jaar werd afgeleverd, terwijl dit inreisverbod nog geldig is. Verweerder stelt dat het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop hij effectief het Belgisch grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten.

Inderdaad heeft het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie van 26 juli 2017 geoordeeld dat uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 voortvloeit dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten (HvJ, 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punten 42 t.e.m. 53).

Evenwel verduidelijkt het HvJ in ditzelfde arrest Ouhrami meteen ook dat dit inreisverbod pas vanaf dat tijdstip [nl. daadwerkelijke terugkeer naar land van herkomst] rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaat weer te betreden en er opnieuw te verblijven (HvJ, 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punten 49).

De gevolgen hiervan zijn duidelijk:

"Aangezien uit dit arrest voortvloeit dat het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod op heden nog geen rechtsgevolgen teweegbrengt nu zij het Rijk niet heeft verlaten, kan dit inreisverbod evenmin een invloed hebben op het belang van de verzoekende partij bij onderhavige vordering aangezien haar rechtspositie thans enkel door een terugkeerbesluit wordt beheerst."

(RvV nr. 197.804 van 11 januari 2018 - stuk 9)

In bovenstaand arrest oordeelde de Raad dan ook terecht dat er sprake is van een onzorgvuldig overheidsoptreden gezien de aanvraag om machtiging tot verblijf louter zonder voorwerp wordt verklaard omdat aan de verzoekende partij een inreisverbod werd uitgereikt en zonder onder meer naar de aangebrachte elementen aangaande het gezinsleven te oordelen. De verbreking werd bijgevolg uitgesproken door de Raad.

Een identiek beoordeling dringt zich in heden op.

Advocaat-generaal SHARPSTON is in haar conclusie in de zaak K.A. tegen België evenzoveel duidelijk:

“84. Gelet op mijn standpunt dat artikel 20 VWEU aan de litigieuze administratieve praktijk in de weg staat, ben ik voorts van mening dat de voorschriften inzake inreisverboden niet relevant zijn voor de beoordeling die voor de toepassing van die bepaling moet worden verricht, aangezien de aanvragen voor gezinshereniging ten gronde moeten worden onderzocht. Mochten de bevoegde autoriteiten in een bepaald geval besluiten dat een dergelijke aanvraag moet worden ingewilligd, dan zou het verblijf van de aanvrager op het nationale grondgebied namelijk legaal zijn, en zou de terugkeerrichtlijn – op grond van artikel 2, lid 1, ervan – niet langer op hem van toepassing zijn, aangezien zijn verblijf niet langer zou worden aangemerkt als illegaal in de zin van artikel 3, punt 2, van die richtlijn.”

Aldus indien verweerder bij correct handelen conform artikel 40ter Vw. en de daartoe geldende cumulatieve voorwaarden, correct had vastgesteld dat verzoeker aan alle voorwaarden voldeed en bijgevolg een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 40ter Vw. werd toegekend (nl. F-kaart), zou zulks onmiddellijk tot gevolg hebben dat welkdanig eerder ooit afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten minstens ‘impliciet docht zeker’ uit het rechtsverkeer zou zijn verdwenen ... hetgeen op zijn beurt ook ditzelfde gevolg zou hebben voor het aan dergelijk bevel gekoppelde inreisverbod (gezien een inreisverbod immers steeds slechts een accessorium is aan een bevel).

Immers, bij aflevering van een F-kaart wegens voldoen aan de cumulatieve voorwaarden inzake gezinshereniging, is welkdanig eerder ooit afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten meteen impliciet doch zeker verdwenen uit het rechtsverkeer (zie o.a. RvV nr. 193.207 van 5 oktober 2017 – stuk 10);

Dergelijke intrekking/verwijning van een bevel uit het rechtsverkeer, impliciet meteen ook onherroepelijk de intrekking/verdwijning van het hieraan gekoppelde inreisverbod uit het rechtsverkeer, zodat dit meteen ook geacht wordt impliciet te zijn ingetrokken (zie o.a. RvV nr. 206.409 van 2 juli 2019 – stuk 11).

Samenvattend:

Aangezien het bestaan van een inreisverbod – minstens van een inreisverbod dat nog géén uitwerking heeft gekregen gezien de verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft zodat dit inreisverbod nog geen rechtsgevolgen teweegbrengt (quod in casu) – geen wettelijke reden is tot weigering van beoordeling ten gronde van een aanvraag tot gezinshereniging met een Belgische partner in toepassing van artikel 40ter Vw., schendt de bestreden beslissing artikel 40ter Vw. in samenlezing met artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Dit nog geen rechtgevolgen teweeg gebracht hebbende inreisverbod zal vervolgens na correcte beoordeling ten gronde omtrent de gezinshereniging overeenkomstig artikel 40ter Vw. impliciet doch zeker uit het rechtsverkeer verdwenen zijn (zie RvV nr. 206.409 van 2 juli 2019 – stuk 11 in samenlezing met RvV nr. 193.207 van 5 oktober 2017 – stuk 10) zodat dit actueel bezwaarlijk ernstig een juridisch correcte belemmering van het in het licht van artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven van beide partners kan/mag uitmaken.

Anders oordelen zou ten andere elk nuttig effect van de (intensieve en invasieve) controle inzake ‘schijnwettelijke samenwoning’ of ‘schijnhuwelijk’ wegnemen. Indien verzoeker en diens partner eerst spitsroeden lopen t.a.v. stad en politie om na te zien of ze het wel ernstig menen met elkaar, wat in casu het geval is en waartoe hun wettelijke samenwoning dan ook correct geregistreerd werd, is het logisch dat zij daarna wel in de mogelijkheid moeten zijn om het verblijfsrecht in het Rijk van de niet-Belgische partner in regel te brengen met de wet om hun gezinsleven ook effectief te kunnen beleven (art. 8 EVRM).

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.

Louter ten overvloede:

Bij een zorgvuldig onderzoek ten gronde zou wel bovendien degelijk een afhankelijkheids-band zijn vastgesteld in casu (in zoverre zulks noodzakelijk zou zijn voor een aanvraag gezinshereniging – quod non, zie supra). Immers is de vorige echtgenoot van mevrouw [D.S.] (nl. de heer [V.S.]) overleden (stuk 12), zodat kind [M.S.] geen vader meer heeft, terwijl verzoeker in het gezin reeds sinds jaren de vaderrol op zich heeft genomen en aldus essentieel is voor de Belgische partner [S.D.] en haar Belgische kinderen [A.] en [M.], dewelke ook papa zeggen tegen verzoeker (stuk 11).

Zulks werd – bij gebreke aan ernstig en zorgvuldig onderzoek ten gronde in toepassing van artikel 40ter Vw – op geen enkele wijze in rekening gebracht zodat ook om deze (ondergeschikte) redenen de verbreking zich opdringt wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Verweerder wijst er eerst en vooral op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Uit de motieven van de in casu bestreden beslissing blijkt ook dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de bijlage 19ter diende te worden ingetrokken en de afgifte van het attest van immatriculatie als onbestaande dient te worden beschouwd.

Terecht stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vast dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger kan indienen.

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat aan de verzoekende partij op 21.01.2013 een inreisverbod van drie jaar werd betekend.

Verzoekende partij kon zich bijgevolg niet dienstig beroepen op een wettelijke aanvraag met het oog op gezinshereniging.

Luidens artikel 1 van de Vreemdelingenwet wordt een inreisverbod als volgt omschreven:

“8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.”

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, kan, gedurende de termijn van het inreisverbod, niet verblijven op of binnenkomen in het Rijk en kan geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger indienen.

Gelet op het feit dat aan de verzoekende partij op 04.02.2013 uitdrukkelijk het verbod werd opgelegd om het Belgisch grondgebied te betreden en alhier te verblijven, kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij op heden nog het recht zou hebben om op het Belgische grondgebied een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Dit standpunt werd ook reeds bevestigd door de Raad van State, in haar arrest nr. 235.596 dd. 09.08.2016:

“14. Afin de bénéficier d'un droit au séjour, il faut nécessairement avoir le droit d'entrer en Belgique. La reconnaissance du droit au séjour requiert dès lors non seulement le respect des conditions prévues par les articles 40bis, 40ter et 41 de la loi du 15 décembre 1980 précitée mais également l'absence d'interdiction d'entrée prise en vertu des articles 1er, 8°, et 74/11, ou sur la base de l'article 43 de la même loi.

Or, en l'espèce, la partie adverse a fait l'objet d'une telle interdiction d'entrée, prise en vertu des articles 1er, 8°, et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, d'une durée de trois ans qui, comme cela ressort de l'arrêt attaqué, est toujours en vigueur. Eu égard à l'existence de cette interdiction qui n'a été ni levée ni suspendue, la partie adverse ne peut bénéficier d'un droit au séjour même si, par ailleurs, les conditions prévues par les articles 40bis, 40ter et 41 de la loi du 15 décembre 1980 précitée sont réunies.

Dès lors que le constat de cette interdiction d'entrée encore en vigueur, fondée sur les articles 1er, 8°, et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, suffit pour justifier le refus de reconnaissance du droit au séjour à la partie adverse, le requérant n'était pas tenu de motiver sa décision au regard des articles 40bis, 40ter, 41, 42septies et 43 de la même loi.”

Vrije vertaling :

“Om te kunnen genieten van verblijfsrecht, is het noodzakelijk om ook over het recht te beschikken om België binnen te komen. De erkenning van het recht van verblijf houdt dus niet alleen in om te voldoen van de in de artikelen 40bis, 40ter en 41 van de wet van 15 december 1980 bepaalde voorwaarden, maar ook de afwezigheid van een inreisverbod genomen in uitvoering van de artikelen 1, 8°, en 74/11, of op basis van artikel 43 van dezelfde wet.

In casu was de tegenpartij reeds het voorwerp van dergelijk inreisverbod, genomen op grond van de artikelen 1, 8° en 74/11 van de wet van 15 december 1980, voor de duur drie jaar, zoals blijkt uit het bestreden arrest, en die nog steeds van kracht is. Gezien het verbod niet is ingetrokken noch

opgeschort, kan de tegenpartij niet genieten van een recht van verblijf, zelfs indien aan alle voorwaarden, zoals bepaald in de artikelen 40bis, 40ter en 41 van de wet van 15 december 1980 zijn voldaan.

Aldus is de vaststelling dat het inreisverbod, gebaseerd op de artikelen 1, 8° en 74/11 van de wet van 15 december 1980, nog steeds van kracht is, voldoende om de weigering om het recht op verblijf te rechtvaardigen en is de verzoeker niet verplicht om de beslissing te motiveren rekening houdend met de artikelen 40bis, 40ter, 41, 42septies en 43 van dezelfde wet.”

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, berust de in casu bestreden beslissing wel degelijk op een wettelijke basis.

Verweerder benadrukt ter zake nog dat het inreisverbod heden nog steeds geldig is. Uit het administratief dossier blijkt immers niet dat de verzoekende partij, conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het inreisverbod, het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van drie jaar verlaten heeft.

De verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet consequent zou zijn in haar argumentatie. De verzoekende partij wijst op het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie en voert aan dat het inreisverbod pas vanaf de daadwerkelijke terugkeer naar het land van herkomst rechtsgevolgen teweeg brengt.

In het arrest OUHRAMI van het Hof van Justitie van 26 juli 2017 (C- 225/16) werd geoordeeld dat de termijn van een inreisverbod slechts daadwerkelijk aanvang neemt vanaf het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij het grondgebied eerder heeft verlaten sinds de betekening van het inreisverbod. Verzoekende partij geeft dit zelf ook niet aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dergelijke interpretatie ook reeds verschillende malen aangenomen:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest Ouhrami van 26 juli 2017 geoordeeld dat het inreisverbod pas rechtsgevolgen teweegbrengt vanaf het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg vanaf de daadwerkelijke terugkeer van de betrokkene naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land (HvJ, 26 juli 2017, Ouhrami, C- 225/16, punt 49). In datzelfde arrest heeft het Hof erop gewezen dat het niet aan de lidstaten toekomt om te beoordelen vanaf welk tijdstip de duur van het inreisverbod moet worden berekend. Het Hof preciseert dat “indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht” (HvJ, 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punten 40- 41).” (RvV nr. 198 081 dd. 17 januari 2018)

En ook:

“Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest Ouhrami van 26 juli 2017 geoordeeld dat “Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 dus voort(vloeit) dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten”. (HvJ, 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punten 42 tot en met 53). In datzelfde arrest heeft het Hof erop gewezen dat het niet aan de lidstaten toekomt om te beoordelen vanaf welk tijdstip de duur van het inreisverbod moet worden berekend (HvJ, 26 juli 2017, Ouhrami, C225/16, punt 40). Het Hof preciseert dat “indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht” (HvJ, 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punt 41).

Daar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in casu op 29 september 2015 werd verwijderd naar zijn land van herkomst, moet conform de hiervoor geschetste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, worden aangenomen dat het jegens hem getroffen inreisverbod

op die datum inging, zodat het verblijfs- en toegangsgebod in casu geldt tot en met 29 september 2017.” (RvV nr. 190 666 dd. 16 augustus 2017)

Verweerder laat evenwel gelden dat het inreisverbod ‘in werking treedt’ bij de betekening ervan en moet zo worden begrepen alsdat het inreisverbod met de betekening ervan daadwerkelijk in werking treedt en er vanaf dat moment rechtsgevolgen aan het inreisverbod kunnen worden verbonden.

In het arrest dd. 08.05.2018 inzake K.A. e.a. t. België van het Hof van Justitie (C-82/16) wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er inderdaad rechtsgevolgen kunnen worden verbonden aan het inreisverbod, ook al heeft de betrokken derdelander nog geen gevolg gegeven aan de verwijderingsmaatregel:

“Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52) (...)”

Verweerder merkt op dat het inreisverbod rechtsgevolgen resorteert, zelfs indien de termijn pas begint te lopen vanaf de datum waarop verzoeker het grondgebied van België heeft verlaten. Dit standpunt werd ook uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 240.394 dd. 11.01.2018.

Verzoekende partij kan op grond van rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad van State niet anders voorhouden.

Verweerder herhaalt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht besluit dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger kan indienen.

Verweerder benadrukt verder dat uit de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de beslissing rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij en dit in weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht voor te houden.

In het recent arrest K.A. e.a. t. België dd. 08.05.2018 (C-82/16) heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat een lidstaat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging niet zonder meer niet in aanmerking mag nemen op de enkele grond dat tegen een derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd. Zo dient er ook te worden onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander opdat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat het kind gedwongen is het Belgisch grondgebied te verlaten

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is nagegaan of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoekende partij en haar partner:

[...]

De gemachtigde van de Staatssecretaris is nagegaan of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoekende partij en haar partner, quod non.

De verzoekende partij gaat met haar kritiek niet in op de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing en doet hieraan dan ook geen afbreuk.

Om voormelde reden kan de verzoekende partij evenmin dienstig verwijzen naar het advies dd. 26.10.2017 van de advocaat-generaal Sharpston in de zaak C-82/16.

Uit dit advies blijkt uitsluitend dat de advocaat-generaal van mening is dat wanneer hangende een inreisverbod een aanvraag gezinshereniging wordt ingediend, de aanvraag niet zonder meer zou mogen worden afgewezen wanneer blijkt dat er specifieke omstandigheden zijn die een uitzondering verantwoorden, nl. wanneer er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de aanvrager-derdelander en de partner.

Verweerder verwijst naar hetgeen supra werd uiteengezet en herhaalt dat de verzoekende partij het bestaan van specifieke omstandigheden die een uitzondering zouden rechtvaardigen niet aantoont.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de bijlage 19ter diende te worden ingetrokken en de afgifte van het attest van immatriculatie als onbestaande dient te worden beschouwd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De verzoekende partij diende op 28 januari 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als wettelijk samenwonende partner van een Belgische vrouw. Dit valt onder het toepassingsgebied van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° juncto artikel 40ter van de

Vreemdelingenwet, zoals aangegeven in de bestreden beslissing, en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet voorziet in zijn § 4 verder als volgt:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt:

"§ 1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4 Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Een burger van de Unie die in het bezit is van een verklaring van inschrijving kan, te allen tijde, een elektronische versie van dit document vragen, behalve als er aan zijn recht op verblijf een einde is gemaakt. De papieren versie van de verklaring van inschrijving wordt gratis afgegeven. De kosten van de elektronische versie van de verklaring mogen niet hoger zijn dan het bedrag dat wordt geïnd voor de overhandiging van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.”

De bestreden beslissing is gesteund op de vaststelling dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat nog steeds geldig is. Na te hebben vastgesteld dat er geen afhankelijkheidsband bestaat tussen de verzoekende partij en haar Belgische partner die maakt dat deze laatste wordt gedwongen het grondgebied van de Europese Unie te verlaten indien de verzoekende partij vanuit haar herkomstland de opheffing of opschorting van het inreisverbod moet vragen, beslist de verwerende partij dat de afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande moet worden beschouwd.

De Raad kan enkel, samen met de verzoekende partij, vaststellen dat noch artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit voorziet in het afleveren van een beslissing waarbij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie voor onbestaande wordt gehouden, of nog niet in overweging wordt genomen of niet wordt behandeld, wanneer zoals in casu de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet is opgeheven of opgeschort en er geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie met het Belgische familielid is aangetoond.

In zijn arrest van 9 augustus 2016 met nummer 235.598 heeft de Raad van State zo ook reeds duidelijk geoordeeld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de voorwaarden voorschrijft voor een erkenning van een verblijfsrecht en niet de voorwaarden voor een recht om een dergelijk verblijfsrecht te vragen, en dus geen rechtsgrond kan uitmaken voor een beslissing waarbij het bestuur weigert de aanvraag in overweging te nemen.

In casu is het niet betwist dat de verzoekende partij de wettelijk samenwonende partner is van een Belgische vrouw die zij wenst te begeleiden dan wel te vervoege, zodat haar aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Deze laatste bepaling voorziet enkel in de mogelijkheid voor de burgemeester of zijn gemachtigde om de aanvraag niet in overweging te nemen als het bewijs van de familieband niet is overgelegd, overeenkomstig artikel 44 van dit besluit. Dit is in casu niet aan de orde.

Samen met de verzoekende partij moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen valabele rechtsgrond heeft nu geen enkele nationale wetsbepaling, noch Europese regelgeving met directe werking voorziet dat de verwerende partij weigert om een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in overweging te nemen en om uitspraak te doen over de aanvraag omwille van het enkele motief dat de verzoekende partij onderhevig is aan een eerder inreisverbod (RvS 12 mei 2016, nr. 234.719; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598), ook niet wanneer wordt vastgesteld dat geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie met het Belgische familielid is aangetoond.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar pertinente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, met name naar het arrest van 8 mei 2018, K.A., C-82/16. De Raad kan enkel vaststellen dat er thans geen nationale rechtsgrond is voor de bestreden beslissing, die hij conform dit arrest kan uitleggen. Dit arrest van het Hof van Justitie kan op zichzelf geen rechtsgrond vormen voor de bestreden beslissing, noch artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, zoals supra uitgelegd. Er is evenmin de situatie van een met het Unierecht strijdige nationale bepaling die buiten toepassing dient te worden gelaten. Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat de gevolgen van een prejudiciële beslissing niet enkel betrekking hebben op de rechterlijke instanties maar dat *“de overheden van de betrokken lidstaat ervoor zorgen dat het nationale recht zo spoedig mogelijk in overeenstemming wordt gebracht met het Unierecht.”* (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, Europees recht, Antwerpen-Cambridge, Intersentia, 2011, p. 657, nr. 860).

In haar nota met opmerkingen volhardt de verwerende partij in haar standpunt dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod in België geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie kan indienen. Zij verwijst hierbij naar de definitie van een inreisverbod in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt evenwel dat nergens in de wet is voorzien dat het bestaan van een inreisverbod tot gevolg heeft dat een familielid van een Unieburger geen aanvraag tot gezinshereniging in België kan indienen.

Het enig middel is, in de besproken mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2018 om de afgifte van een bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS